

Neurážajte Judáša!!

Za takmer 60 rokov, čo som na tomto svete, som mal tú smolu, že som sa stretol s rôznymi zradcami – niektorí z nich boli veľkí zradcovia, ktorí mi boli veľmi blízko. Všetci sa skrývali za maskou dobroty – takzvaní priatelia, samozvaní kresťania, niektorí dobre zbehlí v Biblii – všetci tvrdili, že ich trápí život a podobné melodramatické príbehy. A v hĺbke duše to bolo vždy to isté: vykorisťovanie, zvyčajne finančného charakteru. Ako paraziti, ktorí sa tlačia, aby vám vysali krv, alebo malí ľudia stratení sami v sebe – väčšina z nich narcisov s grandióznymi predstavami o sebe samých, ale bez akéhokoľvek vzťahu k realite. Ospravedlnenia a podobné veci sú v ich slovníku už dávno zabudnuté. Akonáhle ich odhalíte – a odhalíte ich, lebo v určitom momente stratia sebakontrolu vo svojom tichom vykorisťovaní a odhalia svoju pravú tvár –, bez výčitiek svedomia prejdú k svojej ďalšej obeti. Ľudia ich nazývajú Judášmi. A práve tu by som sa chcel na chvíľu zastaviť, lebo si myslím, že tejto postave – Judášovi – robíme krivdu. Áno, Judáš zradil. Zradil najčistejšiu dušu, aká kedy kráčala po tejto zemi. Toho, kto si ho vybral spomedzi mnohých iných a zaradil ho do vnútorného kruhu 12 učeníkov. Toho, kto mu dovolil vidieť, ako vzkriesil mŕtvych, otvoril oči tým, ktorí boli slepí od narodenia, dal malomocným kožu malých detí a daroval radosť z chôdze postihnutým. Toho, kto mu dal aj túto moc – a dovolil mu, aby tieto zázraky vykonával sám! Kristus povolal Judáša za apoštola! Ale Judáš Ho zradil – a zradil Ho pre peniaze. Judáš bol milovník peňazí a drobný zlodej. Presne ako rôzni drobní zlodeji, ktorých som poznal, ktorí sa k ľuďom vždy približujú s priateľskou maskou. Miloval Judáš Krista? Určite Ho do istej miery miloval. Ale miloval aj peniaze. „Čo mi dáte, ak ho vydám?“ spýtal sa veľkňazov, ktorí bez váhania súhlasili s 30 striebornými, čo bola v tej dobe dosť veľká suma – polročný plat. Zabudol na zázraky, zabudol na ideály, zabudol na svoju lásku ku Kristovi. Alebo skôr, nezabudol na ňu. Dokázal, že to bola falošná láska. Tých tridsať strieborných mincí z nej urobilo falošnú lásku. Tieto mince mali na váhe väčšiu váhu. Príde čas, keď sa bude vážiť láska ku Kristovi. Na druhú stranu sa položí niečo iné – pre Judáša to bolo tridsať strieborných

mincí; pre iných niečo iné, či už finančné, alebo nie. A vtedy sa ukáže, že láska ku Kristovi chýba, je slabá, falošná. „Mene, Tekel, Peres,“ ako napísala Božia ruka Belšazarovi. „Bol si zváženy na váhe a zistilo sa, že si nedostatočný“ (Daniel 5, 25). Tak je to aj s rôznymi zradcami, s ktorými som sa stretol. Možno ani oni nevedia, že zradia. Možno si myslia, že sú tvojimi priateľmi a priateľmi Krista. Ale keď sa odhalí tých tridsať strieborných, radi si ich strčia do náručia a pošlú ťa na kríž. Ale tým sa podobnosť s Judášom končí. Lebo hneď ako Judáš videl, že Krista vedú na ukrižovanie, stratil nervy. Nečakal to. Svedomie ho začalo trápiť. Uvedomil si, čo spravil. Bežal do chrámu a hodil strieborné mince priamo do tváre veľkňazom! „Zhrešil som, keď som zradil nevinnú krv!“ zvolal (Matúš 27:4)!! Judáš sa pokánil!! Písmo to hovorí tak jasne, a predsa sa všetci pustili do vysvetľovania, prečo sú podľa nich „pokánie“ a „výčitky svedomia“ niečo iné. Možno, že Judášove výčitky svedomia nezapadajú do príbehu, ktorý si vymysleli. Zradca – rovnako ako dnešní zradcovia – svoje činy neoľutuje. Nezhodí strieborné mince. Zostáva zradcom a cynikom až do samého konca. A presne to robia mnohí zradcovia aj dnes. Zostávajú zradcami až do samého konca. Svoje ego rozmaznali do takej miery, že ich svedomie otupelo, prestalo existovať. Ako necitlivé zvieratá prechádzajú k ďalšej obeti. Ale to nie je to, čo urobil Judáš. Judáš neprešiel k ďalšej obeti. Zamyslel sa. Uvedomil si, čo sa stalo. Urobil kroky smerom k pokániu. Vyznal svoj hriech. „Zhrešil som,“ povedal. „Zradil som nevinnú krv!“ Vzal peniaze – strieborné mince zrady – a hodil im ich do tváre. Judáš činil pokánie. Nemohol však zniesť to, čo spáchal, a tak si vzal povraz a obesil sa. Judáš mal svedomie. Dobrovoľne zaplatil za svoju zradu životom. Ale nepomohlo to. Zaujímalo by ma, či bol Judáš spasený? Celá kresťanská literatúra sa na neho vrhla a sústredila sa na ohavný čin zrady Krista. Ale Boh chce, aby bol každý spasený a dospel k poznaniu pravdy (1. Timoteovi 2:4). Takže v ten deň uvidíme, čo sa stalo s Judášom. Ale on činil pokánie a prejavil to nie slovami, ale skutkami. Vrecko so striebornými mincami nemal v náprsnej vrecku. Vrátil ho. Dokonca aj jeho obesenie bolo aktom zmierenia. Zaplatiť svojím životom za zlo, ktoré spáchal. Nechceme teda porovnávať Judáša s rôznymi nepokáňanými zradcami, ktorí nosia svoje strieborné mince v náprsnej vrecku, každý deň ich po jednej

počítajú a škodoradostne sa usmievajú nad svojimi „úspechmi“. Judáš by na niečo také ani nepomyslel. Sú teda oveľa horší ako on.

Keď vezmeme do úvahy spúšť, ktorú stretnutie so zradcom prináša do života človeka, ako sa títo zradcovia ocitli na mojej ceste – a možno aj na tej vašej? Náhodou? Kto vie. Ale sám Kristus si vybral Judáša, zradcu. Vedel od začiatku, že ho zradí? Možno poviete: „Veď Boh predsa vie všetko, nie?“ Áno, vie, ale dáva všetkým ľuďom príležitosti a nakoniec je to človek, kto sa rozhodne, ktorou cestou sa vydá. Vyvolil si Judáša, hoci vedel, kto je a akú zlobu má v srdci, ktorá jedného dňa vyjde najavo. Napriek tomu mu dal príležitosť. Nebolo nevyhnutné, že ho Judáš zradí. Kristus nechcel, aby ho zradil. Ukrižovali by ho aj bez Judášovej zrady. Našli by si niekoho iného – niekoho, kto nepatrí do úzkeho kruhu tých, ktorých si Kristus vybral jedného po druhom – a tá osoba by Ho vydala. Kristus si osobne vybral Judáša, aby bol blízko Neho. Zveril mu mešec s peniazmi, hoci vedel, že kradne. A predsa mu nič nepovedal. Možno si pomyslel: „Možno sa pokajá. Dám mu ešte jednu šancu.“ Poznal klamstvo jeho srdca; poznal jeho minulosť – ľudia sa nestávajú zlodejmi zo dňa na deň –, ale prijal ho do svojej blízkosti. Uvedomoval si lásku, ktorú k Nemu tento muž choval, a možno dúfal, že táto láska bude rásť a že tridsať strieborných ju nedokáže prevrátiť naruby. Preto mu dával šance. A to je to, čo Kristus robí pre mnohých zradcov, a možno to urobil aj prostredníctvom mňa a teba: dáva im šance. Šance, aby sa nestali zradcami. Šance na lásku. Šance nechať svoju temnú minulosť za sebou. Z začiatku odznova. Niektorí túto šancu možno využijú. Iní však zostávajú verní, pokiaľ sa neobjaví lákavá ponuka – tých tridsať strieborných. Hneď ako sa táto pokušenie objaví, chopia sa tých tridsiatich strieborných a predajú svoju vieru – alebo, lepšie povedané, premenia ju na falzifikát. Dúfam, že jedného dňa nájdú pokánie, aj keby už prijali tých tridsať strieborných a nemohli ich vrátiť. Boh prijíma všetkých, ktorí činia pokánie. Nikdy nezavrie dvere pred človekom, ktorý skutočne činí pokánie. Ale nakoniec sa piesok v presýpacích hodinách vysype a príde koniec. A vtedy už nie je miesto na pokánie. Čo sa týka tých, ktorí boli zradení, mali by nájsť útechu v tom, že konali podľa Božej vôle – konali verne s láskou a súcitom, v súlade so svojimi zásadami a zásadami

evanjelia, a to aj voči ľuďom, ktorí si to nezaslúžili – a to im prinesie veľkú odmenu v ten Deň, v Deň, o ktorom je napísané: „A Boh im zotrie každú slzu z očí; už nebude smrti, ani smútku, ani plaču. Nebude už žiadnej bolesti, lebo to, čo bolo predtým, pominulo.“ (Zjavenie 21:4)